

LBRIS

We know
books

DANA BORDEA

STRĂINUL
CARE ~~MĂ~~ IUBEA

Editura
Petale Scrise
Nojorid, 2023

Prefață

*Poveștile reale care m-au inspirat în
„Străinul care mă iubea”*

Moartea...

Unii spun că este sfârșitul a tot ceea ce trăim, alții spun că de fapt este un nou început. Cine știe care este adevărul suprem? Suntem prea legați de oamenii pe care îi iubim, ca să putem vedea moartea cu ochi buni.

Când am început să scriu povestea *Străinul care mă iubea*, am simțit să scriu despre loialitatea de după moarte, sub toate formele sale. Despre durerea de a pierde pe cineva drag. Și cum numai cineva care a trecut printr-o asemenea dramă, poate spune cu exactitate ce a simțit, cum a îndurat depresia și cum a învățat din nou să trăiască în lipsa persoanei iubite, am căutat povești de viață reale care să mă învețe cum să scriu durerea.

În acea perioadă parcă moartea pândea la tot pasul. Mulți dintre oamenii pe care îi cunoșteam pierdeau pe cineva drag și le plângeau plecarea cu lacrimi amare. Zi de zi.

Întâmplarea a făcut ca în acea perioadă, unul din oamenii din lista mea de prieteni, de care mă lega pasiunea pentru cărți – *George Lupu*, să îmi dea un *like* la una din postările publice. Mie îmi place să cercetez fiecare om nou care îmi susține munca de scriitor, așa că i-am vizitat pagina. Iar acolo... Acolo mă aștepta o poveste ireal de dureroasă, ruptă parcă din dramele filmate la Hollywood.

George își posta durerea pe pagina personală, în speranța că moartea neașteptată a iubitei sale Anna l-ar fi

durut mai puțin. Cuvintele sale sângerau. O căuta. Și-ar fi dorit să îl audă. Durerea era aproape palpabilă. Iar sufletul meu se umplea de apăsare, împrumutând din durerea omului care stârnea compasiune cu fiecare cuvânt scris. Oamenii erau acolo, oferind sfaturi și încurajându-l. Dar asta nu îl făcea să sufere mai puțin.

„Te iubesc, minune trecătoare! îi declara iubitei, asigurând-o că o va iubi etern, dincolo de moarte.

„Ne leagă iubirea pe care am să ți-o port de-a pururea și-n vecii vecilor!”

„Am dorit o bucată din inima ei, iar ea mi-a dat-o pe toată!”

„Eu nu i-am oferit nimic. Merg uneori la mormântul ei și plâng. Zadarnic...”

„A plecat pur și simplu, brusc, fără semne, lăsându-mă cel mai pustiit om de pe fața Pământului. Iar eu, o caut! În vise, în cărți, în filme, căci nu știu în care parte a lumii s-a ascuns!”

George va împărtăși cu noi dorul cauzat de pierderea persoanei iubite și **scrisoarea ei de adio**, cel mai de preț cadou lăsat în urmă de femeia care *i-a fost...*

În alt colț al României, prof. psiholog Ani Cășărică trăia și retrăia din amintirile cu soțul său, Stere – căpitan de vas, pe care îl descria ca fiind *un bărbat cald, blând, generos, un om modest și discret.*

„Era pasional, dar nu era sclavul pasiunilor. Stere a fost bărbatul ideal!”

„Dacă aș putea să dau înapoi timpul, aș face-o! Aș întoarce orele și secunde la toate ceasurile Pământului!” *„Aș îngheța timpul doar pentru a te îmbrățișa! Din păcate, nu voi putea să fac asta, pentru că viața și timpul au doar un singur sens: mereu înainte, nici măcar o secundă înapoi!”*

„Tu ești definiția cuvântului, DOR.”

Iar în una din cărțile sale, *Răsăritul de după apus*, un ghid de vindecare după pierderea celui drag, Ani scria despre stările apăsătoare pe care le-a experimentat:

„După înmormântare am trăit o stare de letargie, vecină cu demența. Stăteam în pat, căutându-i mirosul, dormeam cu tricoul lui, căutam prin lucrurile, prin hainele lui, sperând să găsesc ceva, nu conta ce, doar să mai găsesc ceva din ceea ce fuseserăm împreună.”

În Londra, Dorin – alt căpitan de vas – sărbătorea cei 10 ani de căsnicie în Rai, lăsând în urmă o soție îndurerată și două fetițe de cinci și nouă ani. Soția sa, Dana, încă mă așteaptă la Iași să îmi spună toată povestea. Un basm prea scurt...

„Dimineața a fost declarat decesul. Am mers la morgă. Parcă eram de piatră. Când l-am văzut pe Dorin am început să plâng, oceane de lacrimi. M-au lăsat lângă el 45 de minute, apoi mi-au făcut o injecție și m-am trezit la vapor.”

„Aveam impresia că Dorin umbla prin casă, îl simțeam lângă mine, ca și cum nu ar fi plecat. Simțeam că îmi pierd mințile.”

Ne pare rău când cineva pleacă, dar adevărata durere este a celor care i-au iubit cu toată ființa pe cei trecuți în neființă. Ei încă îi văd, încă îi aud, încă îi simt. Încă tresar. Încă plâng.

Ca Anna nu mai era nicio femeie. Vaporul lui Stere apărea în pozele făcute de soție, la apusul soarelui, alcătuit din razele solare. Dorin părea mereu prezent în casă.

Îmi doresc să le citiți poveștile, așa cum au fost scrise cu propriile lacrimi și apoi, cu pielea de găină și sufletul vraieste, să citiți și să înțelegeți povestea fictivă a lui Patrick Man.

Prețuiți oamenii de lângă voi! Arătați-le dragoste! Iertați, trăiți clipa și bucurați-vă, pentru că fiecare zi poate fi ultima!

Încetați să mai judecați gratuit oamenii, pentru că nu putem ști ce este în mintea și sufletul lor. Emerson¹ credea că fiecare om pe care îl întâlnim ne este superior într-o anumită privință. Nu subestimați pe nimeni! Fiecare om ne poate oferi o lecție, pe care nu suntem capabili să o descoperim singuri.

Străinul care mă iubea este și despre hărțuire, cyberbullying², corupție, critică și lipsa de scrupule, pentru că aceste anomalii ale societății de azi sunt atât de prezente, atât în mediul online, cât și în viața de zi cu zi.

Mi-am dorit să transmit cât de încolțit și neputincios se simte un om în care oamenii aruncă cu pietre, fără să îi știe alegerile sau povestea. Fără să știe ce greutate se ascunde în sufletul său.

Mi-am dorit să arăt ce efecte devastatoare pot avea ura, invidia și minciunile, asupra sufletului unui om. Există oameni atât de fragili, încât depresia îi determină să își ia viața.

Îmi doresc ca toată lumea să înțeleagă cât de mult rău pot provoca ura, hula și cuvintele grele. De ce să judecăm un om, când nici măcar nu îl cunoaștem personal? De ce să fim cei care aruncă cu pietre grele din spatele unui ecran? La ce ne folosește?

*Criticile aspre l-au determinat pe sensibilul Thomas Hardy, unul dintre cei mai buni romancieri care au îmbogățit vreodată literatura engleză, să renunțe pentru totdeauna la lucrările de ficțiune. Criticile l-au făcut pe Thomas Chatterton, poetul englez, să se sinucidă.*³

Și tot criticile, de data aceasta, vorbele aspre ale unui tată, au făcut o adolescentă din județul Neamț să își ia viața de frică, după ce părintele ei o amenințase că o va omorî, dacă avea să afle că era adevărat că s-a culcat cu iubitul ei. Era doar

---

¹ *Ralph Waldo Emerson*, filosof, poet și orator american.

² *Cyberbullying*, hărțuire online realizată prin dispozitive mobile sau internet.

³ *Dale Carnegie*, *Secretele succesului*.

o copilă... Iar amenințarea – un mod al tatălui de a se asigura că fiica foarte tânără nu își va distruge viitorul pe fondul unei sarcini nedorite. Cuvintele lui dure au omorât-o.

Presa din 2017 scria că o copilă de doisprezece ani s-a sinucis, după ce a fost hărțuită online. Colegele de școală au hărțuit-o vreme bună, până au distrus-o psihic. Au mers atât de departe, încât i-au sugerat moartea: *De ce nu te sinucizi?* i-au scris personal, neștiind că tânăra chiar avea să le urmeze sfatul.

Trei ani mai târziu, tot din mass media aflam că Hana Kimura, o luptătoare tânără de wrestling s-a sinucis din cauza *cyberbullying*-ului.

Un medic din Austria s-a sinucis în prima parte a anului 2022, din cauza unui discurs plin de ură, venit din partea unor extremiști, anti-vacciniști. Își pierduse stima de sine.

Îmi doresc foarte mult ca oamenii să înțeleagă că ura distruge. Invidia omoară. Bârfele și cuvintele jignitoare pot distruge un om sensibil.

Îmi doresc să putem trăi în pace. Să învățăm să tolerăm oamenii din jur și acțiunile lor, și să prețuim la timp oamenii pe care îi iubim, pentru că timpul nu ne dă timp. Timpul îi fură de lângă noi și ne condamnă să trăim tot restul vieții cu sentimentul apăsător de culpă.

Fiți toleranți! Iertați, iubiți și prețuiți! Viața este o călătorie cu bilet doar dus. Faceți această călătorie, memorabilă!

P.S. Oamenii rămași în urmă, să îndure durerea, au scris câteva cuvinte pentru voi, și au acceptat să facă publice *gânduri și pagini din jurnal*, de o încărcătură emoțională fără margini. Vă invit să le parcurgeți, în amintirea oamenilor minunați care au plecat din lumea asta mult prea devreme.

Din Piatra Neamț,
Cu dragoste,
Dana Bordea

*In memoriam,
Anna*

George Lupu

După doi ani de la dispariția ei, încă merg la mormânt ca să îi ascult tăcerea. Aceeași tăcere asurzitoare care îmi suna în permanență în urechi atunci când trăia, fără să înțeleg ce se întâmplă. Ea îmi vorbea, de fapt. Eu eram surd. Surd la strigătul ei interior, la durerea pe care o purta pe umeri, greu de dus, singură.

Merg la mormântul ei pentru că aștept răspunsuri. Încă le aștept și de fiecare dată, o rog să mi le dea. E cumva hilar. A tăcut când era în viață, cum ar putea vorbi acum? Prin ce miracol? Prin care semn dumnezeiesc?

Uneori o cert, alteori o implor și mereu o voi plânge. Ea a ales, nu boala! Boala apare singură și pe neprevăzute, nu te poți opune! Însă, poți lupta cu toată ființa. Ea a ales să nu spună nimănui, să nu caute ajutor și să nu lupte.

Și-a dorit atât de mult să moară, lăsându-mi moștenire, cele mai grele cuvinte de pe Pământ.

De ce? Zbuciumul meu este că aș fi putut, cu siguranță, să fac mai mult! Poate chiar să o salvez! De ce nu a vrut să fie salvată sau măcar alinată? Cât de mare să fie durerea unei femei, astfel încât să își dorească neființa?

De ce nu am citit printre rânduri? Cât de mult o răneam prin neștiință!

Era o după-amiază fierbinte, mult prea caldă pentru perioada aceea a anului. Am revenit grăbit acasă pentru că aveam nevoie de acel act, fără de care proiectul nu ar fi putut avansa. Am

intrat la fel de grăbit în biroul amenajat în apartament și am început să caut minuțios printre maldărul de dosare. Trebuia să fie pe acolo, pe undeva... Atunci am găsit plicul. Un plic mic și albastru. Cum de nu l-am zărit niciodată până atunci?

Am încercat să îl deschid, dar mâinile îmi tremurau, iar inima mi-o luase la galop. Am știut ce era. Era ea...

„Dragul meu, drag...

Voi fi demult plecată printre îngeri atunci când vei citi aceste rânduri. Știu că te doare, știu că nu mă vei putea uita și nici nu mă vei putea ierta vreodată. Știu că vei merge zilnic la mormântul meu, că îmi vei aduce toate florile din lume! La fel cum știu că îmi vei pune miliarde de întrebări.

Aș vrea să te oprești, acum! Vreau să vii la mormânt o singură dată pe an! Iar eu promit că voi fi acolo, te voi aștepta și te voi mângâia pe creștet.

Vreau să te oprești! Nu există întrebări și nici răspunsuri. Am fost atât de rănită pe Pământ, atât de des și de fiecare dată tot mai adânc, astfel încât rana veche nu avea timp să se vindece și, cu fiecare lovitură, sângera din nou.

Cât poate inima unei femei să ducă? Te-am întâlnit prea târziu, iubitul meu! Nu mai aveam timp. Iar tu nu aveai armele necesare ca să lupți cu demonii mei. Nu lua culpa asupra ta. Tu nu ai nicio vină. Știu că m-ai iubit și că mă vei iubi etern, iar asta e tot ce contează. Oprește-te acum din căutări! Lasă-mă să rămân doar visul tău cel mai frumos, iluzia, Fata Morgana. Ți-am fost, cândva. Și a fost pur și sincer! Încetează acum să te mai macini! Te iubesc!

Nu știu dacă există Rai sau dacă vreodată ne vom revedea în altă lume! Știu doar că într-o zi, ai să mă scrii!

Chiar pentru totdeauna,

A ta, Anna.”

Nu am plâns. Am stat nemișcat câteva minute bune. Am recitit, iar și iar! Și am înțeles... Cât de misogini suntem ca bărbați, cât de insensibili uneori! Cât de absenți în relație, cât de indiferenți la durerea femeiască, pe care de cele mai multe ori o consideram puerilă! Cât de puțin le cunoaștem, chiar spre deloc! Trăim o viață lângă femeia pe care pretindem că o iubim, fără a cunoaște un dram din sufletul ei. Și luăm, cerem! Considerăm că totul ni se cuvine, fără a oferi nimic la schimb! Poate doar o prezență anostă. Ea încă oferă, chiar și dincolo de moarte. Eu rămân damnat, inert și împietrit!

Mi-a lăsat o moștenire de neprețuit: **scrisoarea**, zâmbetul ei etern și certitudinea că noi, bărbații, nu le vom cunoaște niciodată cu adevărat!

Oricât de mult și-a dorit să o uit, să merg mai departe, oricât de mult mi-aș dori eu, ca soarele să răsară din nou pe strada mea, mă mint singur și îi mint pe toți din jurul meu.

Soarele este ea! Și întreg Universul!

P.S. O voi scrie!

**In memoriam,
Dorin**

Cazangiu Dana

Au trecut 31 de ani.

Așa începe Dana să își scrie durerea, după aproape o viață trăită fără marea ei dragoste, Dorin.

Dorin și-a dorit să îi facă o surpriză de neuitat soției, cu ocazia aniversării de 10 ani de căsnicie, de aceea, căpitan de vas fiind, a pus la cale o croazieră care a început pe 1 octombrie 1991 și s-a sfârșit pe 23 octombrie 1991, în ziua morții sale. Cei doi au avut parte de o excursie de vis, începută în Cairo și continuată în Londra -- o destăinuire de zeci de pagini, din care eu am selectat doar câteva paragrafe.

O poveste de dragoste care pornește din Otopeni ca să ajungă în Cairo, de unde ia vaporul din Port Suez ca să plece spre Avonmouth, Marea Britanie. Traversează Mediterana, cucerește Gibraltarul pe o furtună de gradul 9 și ajunge cu bine în Bristol, apoi în locurile istorice din Londra cea romantică.

Ceea ce ar fi trebuit să fie o amintire de neuitat, a devenit o amintire dureroasă.

Din jurnalul Danei:

30 septembrie 1991

Am primit radiogramă de la Dorin să mă pregătesc de călătorit în Egipt, la începutul lui octombrie, ca să aniversăm 10 ani de căsătorie.

După multe aventuri, de la schimbare de prețuri, la biletele de avion, am reușit să îmi cumpăr bilet pentru 2 octombrie spre Cairo, unde îmi voi revedea iubirea vieții mele.

2 octombrie 1991

Am plecat spre Cairo din Otopeni. Este ora 11 seara.

Ora 1 noaptea: survolăm marea Mediterană. Este un paradis de luminițe. Ora 3 dimineața: zburăm deasupra orașului Cairo. Ne apropiem de aterizare. Am niște emoții colosale. Ora 4: în sfârșit am terminat cu formalitățile și, iată-l pe Dorin, radiind de fericire ca de obicei. Mă pierd în brațele sale.

Ieșim din aeroport, ne așteaptă o mașină cu care vom merge spre Port Suez, la vapor. Pornim, vizităm puțin Cairo și apoi, la drum spre vapor. Sunt super-fericită, am senzația că zbor încă. Ora 6 dimineața: dintr-odată cerul se întunecă. Trebuie să oprim, o negură puternică întunecă totul. Ora 7: plecăm mai departe. Ora 12: am ajuns la Port Suez. Este nemaipomenit de cald, 36 de grade. Pornim spre vapor.

Am ajuns! Suntem în cabina noastră. Mă simt minunat! Dorin a luat o mulțime de cadouri pentru mine și fete.

7 octombrie 1991

Plecăm spre Avonmouth, Marea Britanie. Vom traversa Mediterana. La ieșire în larg Dorin mă aduce în comandă, să îmi arate marea, dar când ieșim pe punte mă trezesc cu o găleată de apă de mare în cap. Botezul mării – așa se obișnuiește în cadrul primei călătorii pe mare.

12 octombrie 1991

Am ajuns la Gibraltar. Este furtună de gradul 9. Mi se pare că vaporul nostru parcă este o bărcuță la cheremul naturii. Intrăm la adăpost în rada portului.

14 octombrie 1991

În sfârșit marea s-a liniștit. Ieșim în larg. Ce superbă este Stânca Gibraltarului văzută de pe vapor! Intrăm în ocean cu direcția: Marea Britanie.